

RAMON TARES

BEZ IDENTITETA

Prevela
Katarina Kosović

KAMELIA

Naslov originala:
Ramón Tarrés
SIN IDENTIDAD. EL ORIGEN

Copyright © Atresmedia, 2015
Copyright © Ramón Tarrés, 2015
Copyright © Espasa Libros S.L.U., 2015
Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje, Kamelia izdavaštvo
Cover Image Copyright © Abigail Keenan/unsplash.com

Manuelu Riosu zbog poverenja i prilike;
Moniki Martin-Grande, Viktoriji Dal Vera
i Tatjani Vaskes zbog ljubavi i podrške.

Marisi, Sari i Mateu.

Nikada sebi nije dozvoljavao takav luksuz. Enrike Verhel nikada sebi nije dozvoljavao više odmora nego što je neophodno. Ali tog popodneva, nakon što je obukao odelo i vezao kravatu, pre nego što se obuio, legao je pored Elise, svoje supruge, koja je tek kad je svanulo zaspala. Ležeći na leđima, ne pomerajući se, prstiju prekrštenih na grudima, na trenutak je izgledao kao umrtvljeno telo. Enrike Verhel nije se plašio smrti. Ne zato što je se nije bojao, već zato što nikada, nikada, nije mislio da je rezervisana za njega. Stoga je smatrao da je smrt nešto najnormalnije što se dešava drugima.

Njegova supruga je snažno izdahнула vazduh i Enrike se okrenuo da bi je posmatrao. Izgledalo je kao uvod u njeno buđenje. Očekivao je da, u nastavku, Elisa počne da se pomera istežući mišiće i da na kraju otvori oči. Ali, nije bilo tako. Odmah se vratilo sporo i nečujno disanje, i dalje je spavala. Lek koji joj je Enrike davao držao ju je u stalnoj letargiji, koja se prekidala samo kad je imala fiziološke potrebe. Enrike je primetio da su, poslednjih meseci, ručkovi i odlasci u kupatilo njegove supruge bili ono što je određivalo ritam njegovog braka. To su bili jedini trenuci kada se moglo reći da između njih postoji veza. Ostatak vremena Elisa je spavala. Otkad je umrla njena sestra Beatris, sad već pre šest godina, zaboravila je na stvarnost, tražeći, daleko od Enrikea, utočište za bol koji joj je zadavala pomisao da je njen muž kriv za to.

Enrike ju je pažljivo pokrio. Ne zbog sažaljenja, niti zbog očinskog instinkta. Uradio je to, jer mu je bilo potrebno da, tog popodneva, Elisa neprestano spava. Nije želeo da njeno duhovno prisustvo nenajavljeno upadne u salon kuće. Ne tog popodneva, kad je Enrike Verhel hteo da iskoristi proslavu rođendana svoje sestričine Marije da zaključi posao života.

Pogledao je na sat i pomislio da je vreme da taj trenutak privede kraju. Ali, pre nego što će iskočiti iz kreveta, dao je sebi još koji minut. Bio je to dečji refleks, koji je služio da ga podseti koliko je umoran. Od prvog trenutka nadgledao je svaki detalj te popodnevne zabave. Želeo je da bude siguran da je sve na svom mestu: činija s ledom, kamin pun drva, pokretan bar pića kao za vojsku, poslužavnici s hladnim predjelom i sve spremno u kuhinji za pripremu toplih jela, kada on naredi. Ništa nije smelo da pođe naopako na rođendanu njegove sestričine Marije. Čak ni zabava s njenim drugaricama, ali je to bilo manje bitno za Enrikea. Ono što ga je zaista brinulo je da ništa ne pođe po zlu na tom događaju koji je organizovao kako bi ostvario svoj cilj pre nego što Marija ugasi svećice: da ubedi Ignasija Otamendija, važnog preduzetnika iz Riohe, da uloži novac u otvaranje njegove sopstvene klinike, klinike Verhel.

Nije bio prvi put da Enrike iskoristi rođendan svoje sestričine da sklapa poslove. Kada je Marija punila osam godina, što se podudaralo s prvom pobedom socijalista, želeo je da uradi, i uspeo je, intervju s novim ministrom zdravlja. Kada je punila jedanaest godina, njegov cilj je bio da ubedi doktora Kardonu da zajedno otvore ordinaciju. Na zabavi povodom njenog trinaestog rođendana, bilo mu je potrebno da mu inspektor za imovinska pitanja s druge strane zakona dostavi informacije o jednom sudskom slučaju. Naravno, njega i inspektora sada vezuje lepo prijateljstvo. Danas, kad njegova sestričina puni četrnaest godina, njegov cilj je Otamendi, koji je, umoran od vlasti u provincijama, odlučio da uloži u prestonici, kako bi se jasnije definisale razlike između društvenih klasa.

BEZ IDENTITETA

Enrike nije bio sujeveran. Tokom života je naučio da prihvati da postoje stvari koje ne može da kontroliše. Ne želeći to da kaže, čak ni u sebi, verovao je da proslava rođendana njegove sestričine ima nešto magijsko, neku vrstu srećne zvezde koja nikada nije prestajala da deluje. Marija je u tim situacijama bila amajlija. I Enrike se tako prema njoj i ponašao. Zbog toga je, pored roditelja Marijinih drugarica, koje je uvrstio u svoj krug prijatelja, pozivao i ljude koje je, iz ovog ili onog razloga, želeo da vidi. Ovi skoro nikada nisu odbili poziv da prisustvuju rođendanu sestričine najprestižnijeg ginekologa u zemlji, iako tamo nisu bili na funkciji, već gosti. Bio je to način da okupi ljude koji su na vlasti, ili koji su deo nje. A što se tiče ženâ, one su dobijale termine za pregled kod doktora Verhela.

S vremenom, Marijin rođendan se pretvorio u društveni događaj kojim se obeležavao dolazak jeseni. Pravi pravcati dolazak, koji je davao do znanja da je zima neizbežna: dolazak hladnoće i mraka u šest popodne. Tog novembra 1988. godine, sve je ukazivalo na to da će zabava i ovoga puta biti uspešna. Ordinacija koju je on delio s doktorom Kardonom postala je mala. Enrike je postigao uspeh i postao ugledan lekar. U njegovoj mašti, sadašnja ordinacija s parketom, sofama od baršuna u čekaonici i slikama mrtve prirode na zidovima pretvarala se u prostrane hodnike u pločicama od pečene gline, sa zidovima krem boje i fluorescentnim svetlima na plafonu. Postajala je prostor antiseptičnog mirisa, kojim stalno prolazi mnogo lekara i medicinskih sestara. Enrike je sanjao da se četiri zida njegove ordinacije pretvaraju u njegovu sopstvenu kliniku. Sa četrdeset četiri godine, bio je ugledan lekar i imao je kontakte da napravi prvi korak. Otamendi je imao finansijska sredstva da finansira taj projekat. Bilo je veoma važno da ga ubedi. To je bio početak svega novog što je Enrike želeo u svojoj budućnosti.

Enrike je čuo kako se jedan auto približava ulazu njegove kuće. „Fransisko“, pomislio je. Njegov zet, Luisa, njegova sestra, i Marija upravo su stigli. Ponovo je pogledao na sat. Minut odmora pretvorio

se u pet. Uspravio se s namerom da ustane iz kreveta, kada se Elisa promeškolljila pored njega.

– Enrike...

Enrike se uplašio i okrenuo. Nije očekivao da će se njegova supruga probuditi u tom trenutku. Nije to želeo.

– Da, Elisa – rekao je sedajući na krevet.

Ali Elisa se okrenula i nastavila je da spava. Enrike ju je pogledao kao što se gleda neko koga dugo nećete videti. Približio joj se i poljubio je u obraz. Elisa se nije uzbudila. Bilo je previše slojeva između kože i njene duše da bi poljubac bilo gde stigao. Enrike se digao s kreveta, obuo cipele, čvrsto vezujući pertle, i izašao sigurnim korakom. Kada je prešao prag, već je zaboravio i poljubac i ono što je ostavljao iza sebe.